

ПРОТОКОЛ

№ 33

гр. Бургас , 08.12.2020 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на осми декември,
през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Пламен. А. Синков
Членове: Светла М. Цолова
Мая П. Величкова

Секретар: Елена П. Георгиева
Прокурор: Кремена Илиева Стефанова (АП-Бургас)

Сложи за разглеждане докладваното от Мая П. Величкова Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20202000600214 по описа за 2020
година.

На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

**Жалбоподателите граждански ищци и частни обвинители Р.
С. и Й. С.,** не се явяват, редовно уведомени. За тях се явява повереникът **адв.
С.**

Не се явява **жалбоподателят граждански ищец и частен
обвинител Й. М.,** редовно призована. За същата присъства упълномощеният
повереник **адв. К. К.**

Подсъдимият П. Н. Д., се явява лично и с упълномощените
защитници **адв. Л. и адв. К.**

Не се явява **подсъдимият Т. Г. Н. ,** редовно призован, както и
редовно призованият му защитник **адв. И. Е.**

З а Апелативна прокуратура – Бургас, се явява **прокурор
Стефанова.**

Съдът докладва постъпила молба от адв. Л., ведно с изрично
пълномощно от подсъдимия Д. за неговата защита, като заедно с молбата е
подадено възражение срещу въззивния протест и въззивните жалби на
частните обвинители и граждански ищци.

При проверка на призоваването и връчване на книжата за настоящото съдебно заседание съдът констатира, че възражението на адв. Л. след многократни опити в тази насока от страна на съда, все още не е връчено на гражданските ищци и частни обвинители Р. С. и Й. С., Й. М., на повереника адв. К. К., на подсъдимия П. Д., на защитника адв. В. К., на подсъдимия Т. Н. и на защитника адв. Е.

В настоящия момент в съдебната зала влизат **подсъдимият Т. Н. и неговия защитник адв. Е.**

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми господин председател, считам, че следва да бъде даден ход на делото, предвид че подсъдимият Н. заедно със своята защита присъства в залата. Няма процесуални пречки да не бъде даден ход на делото.

АДВ. С.: Почитаеми господин председател, налице са процесуалните предпоставки и моля да бъде даден ход на делото.

АДВ. К.: Поддържам становището на държавното и частното обвинение в лицето на адв. С.. Налице са съответните процесуални предпоставки. Моля да дадете ход на делото.

АДВ. Л.: Да се даде ход на делото.

АДВ. Е.: Да се даде ход на делото, няма процесуални пречки.

АДВ К.: Аз считам, че няма пречки, моля да дадете ход на съдебното заседание. Искам да представя една молба в изпълнение на разпореждането на съда за предходното ми отсъствие. Представям молба с болничен лист така, както е по Наредбата.

Съдът се оттегля на тайно съвещание в 10.10 часа.

След проведеното тайно съвещание, съдебното заседание продължава в 10.15 ч., в присъствие на явилите се страни по делото – поверениците на частните обвинители и граждански ищци адв. С. и адв. К., подсъдимия П. Д. и неговите защитници адв. Л. и адв. К., подсъдимия Т. Н. и неговия защитник адв. Е. и прокурор Стефанова.

Съдът връчва копие от възражението на адв. Л. на адв. К. К., на подсъдимия Д., на адв. Валентин К., на подсъдимия Т. Н. и на защитника адв. Е..

Възражението е връчено на адв. С. по електронна поща.

Съдът дава 15 минути на страните за запознаване с полученото

възражение.

Съдебното заседание продължава в 10.30 ч., в присъствие на явилите се страни по делото - поверениците на частните обвинители и граждански ищци адв. С. и адв. К., подсъдимия П. Д. и неговите защитници адв. Л. и адв. К., подсъдимия Т. Н. и неговия защитник адв. Е. и прокурор Стефанова.

ПРОКУРОРЪТ: Намирам, че следва да бъде даден ход на делото, предвид че няма наличие на процесуални пречки, предвид факта, че не е връчено възражението от адв. Л. по отношение на частните обвинители и гражданските ищци.

АДВ. С.: Да бъде даден ход на делото. Аз съм запозната с подаденото от защитника адв. Л. възражение. Моите доверители също са наясно за наличието на такова.

АДВ. К.: Аз също Ви моля бъде даден ход на делото. По повод връченото днес възражение, нямам искания същото да бъде връчено на моята доверителка. Предоставена ми е достатъчно свобода като неин процесуален представител и мога да заявя това категорично.

АДВ. Е.: И аз считам, че ход на делото следва да бъде даден в днешното съдебно заседание. Присъединявам се изцяло към мнението на колегите. Само ще добавя, че гражданските ищци и частни обвинители в процеса, представлявани от адв. С. и на адв. К., през целия процес демонстрираха, че не желаят да участват в производството. Не виждам причини и проблем, ако мога така да се изразя, от това, че и днес не се явяват. Те следват едно процесуално поведение от началото на процеса до сега. Считам, че това не би следвало да се счете за накърняване на правата им, от която и да е съдебна инстанция. Аз не казвам, че те negliжират процеса или правят някаква демонстрация, просто това е тяхно процесуално поведение, така са решили.

АДВ. Л.: По отношение на нас няма пречки за даване ход на делото.

АДВ. К.: Уважаеми господин председател, аз считам, че няма пречки по даване ход на делото, още повече, че с възражението, което е внесено от адв. Л., не е налице процесуално нарушение, тъй като текстът на чл. 322 НПК сочи категорично, че това възражение може да бъде дадено в хода на съдебното заседание до даване ход на делото. В този смисъл аз не виждам някаква пречка по даване ход на делото от наша страна. Няма такива допуснати нарушения на процесуалните правила. В този смисъл, моля да дадете ход на делото.

ПОДСЪДИМИЯТ Т. Н.: Да бъде даден ход на делото.

ПОДСЪДИМИЯТ П. Д.: Съдът да прецени.

След като изслуша становищата на страните, включително и след запознаване с подаденото от адв. Л. възражение, съдът намира, че няма пречка за даване ход на делото в настоящото съдебно заседание.

Гражданските ищци и частни обвинители, са редовно призовани за настоящото заседание. Не са посочили уважителни причини за неявяването си. Представявани са надлежно от изрично писмено упълномощени повереници адвокати, а освен това неявяването им не е пречка за разглеждане на делото.

Мотивиран от горното съдът,

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

Съдията докладчик докладва делото.

ДАВА ХОД на съдебно следствие.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искане по доказателствата, няма да представям нови доказателства.

АДВ. С.: Няма да соча доказателства и нямам доказателствени искания. Да се приключи събирането на доказателствата.

АДВ. К.: Както съм заявил в допълнителното писмено изложение и днес заявявам, че аз нямам искания за събиране на други доказателства.

АДВ. Л.: Също нямам искане за провеждане на съдебно следствие пред въззивната инстанция. В този смисъл нямам искания за събиране на нови доказателства.

АДВ. К.: Аз се придържам изцяло към колежката защитник. Считам, че не е необходимо от наша страна да правим искания за събиране на доказателства и да правим доказателствени искания.

АДВ. Е.: Няма да сочим нови доказателства.

ПОДСЪДИМИЯТ П. Д.: Нямам искания по доказателствата.

ПОДСЪДИМИЯТ Т. Н.: Нямам искания по доказателствата.

Тъй като съдът също намира, че за правилното изясняване на делото не е наложително да се събират нови доказателства и след като

изслуша становищата на страните,

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОЧИТА приложените към делото доказателства.

ПРИКЛЮЧВА събирането им и съдебното следствие.

ДАВА ХОД на съдебните прения.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, поддържам изцяло депозирания пред Вас протест и жалбите на частните обвинители.

Преди да пристъпя към изложението на фактите и приложимото спрямо тях право, намирам за абсолютно необходимо първо да се даде отговор на въпроса - годно доказателствено средство ли са обясненията на свидетеля Б. С., обективирани в протокол за разпит извършен пред съдия на 04.12.2002 г., както и на свидетелските показания на свидетеля Б. Б.

Първо, по отношение на обясненията на Б. С. Това е абсолютно необходимо, тъй като тези обяснения са единственото пряко доказателствено средство за инкриминираното деяние, по което са обвинени подсъдимият Д. и подсъдимият Н., поради което и са основна опорна точка на обвинението. Позовавайки се на чл. 6 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи, първоинстанционният съд е приел, че в нарушение на процесуалните правила, предвидени в НПК е проведен този разпит, което от своя страна води до невалидност на обясненията на С. Това от своя страна води само по себе си до нарушение на справедливостта на водения процес, изразяващи се в нарушаване правото на защита на двамата подсъдими. Първоинстанционният съд не е съобразил обстоятелството, че при първоначалното водене на това производство Б. С. е осъден с влязла в сила присъда и то именно въз основа на тези обяснения, които е дал на 04.12.2002 г., разбира се без да се изключва и останалия събран доказателствен материал, който изцяло кореспондира с тези обяснения. Игнорирайки ги, в случая ще са налице различни фактически обстановки за едно и също престъпление с общност на умисъла, предвид че Б. С. е осъден с влязла в сила присъда и то изтърпяна за това престъпление, в качеството на извършител, а по отношение на двамата подсъдими производството продължава. Въпросът е, при тези констатации на първоинстанционния съд, не се ли дава основание за ново възобновяване на производството спрямо С. Посочените практики на Европейския съд по правата на човека и основните свободи, намирам че нямат отношение към настоящия случай.

В подкрепа на позицията ми, че обясненията на С. се явяват валидно доказателствено средство, са следните обстоятелства:

Първо, Б. С. е бил привлечен в качеството на обвиняем на 04.12.2002 г. и по правилата на НПК, които вътрешни правила изцяло са съобразени и с посочената Конвенция. Непосредствено след това е разпитан в качеството на обвиняем в присъствието на защитник, пред съдия по реда на чл. 210, ал. 3 от НПК (отм.), сегашен текст чл. 222 от НПК. Няколко дни след това, на 06.12.2002 г. е привлечен в качеството на обвиняем Т. Н. и на 09.12.2002 г. при условията на задочно производство е бил привлечен П. Д. Недоумение буди твърдението на първоинстанционния съд, че техните процесуални права са били нарушени, тъй като не са присъствали при разпита на обвиняемия Б. С. и съответно това е ограничило правото им на защита. Следва обаче да се отбележи, че към момента на разпита на Б. С. двамата подсъдими не са имали никакво процесуално качество, за да се приеме, че е налице нарушение на процесуалните им права.

На следващо място, следва да се разграничат обясненията на Б. С., дадени на досъдебното производство, в качеството му на обвиняем и впоследствие неговите показания дадени в качеството му на свидетел по същото производство. Основния критерий, въз основа на който следва да се кредитират съответните обяснения или показания, е подкрепата на другите доказателствени източници. За достоверността на съответните обяснения или показания не е водещо, дали те са дадени на досъдебната фаза или в съдебната, а дали намират опора в другите доказателства или не. В случая обясненията на С., дадени на досъдебното производство, изцяло кореспондират с останалия събран доказателствен материал и следва именно на тях да бъде дадена вяра. Същите са приобщени към доказателствения материал по делото, по реда на чл. 281 от НПК и от които е установено участието на Д. и Н. в инкриминираното престъпление. Не следва показанията на Б. С., дадени в съдебната фаза на наказателното производство, да бъдат изобщо кредитирани, тъй като при множеството проведени разпити, самия той посочва различни хипотези, които не намират никаква опора по отношение на останалия доказателствен материала, те са извън правната и нормалната житейска логика. Звучат неправдоподобно и житейски неиздържано.

На следващо място, по отношение на провеждането на справедлив процес спрямо двамата подсъдими, както и спрямо свидетеля Б. С. По никакъв начин не е установено по отношение на Б. С. да е упражнено физическо или психическо насилие, за да се приеме, че неговите самопризнания са дадени на базата на изтезание или нечовешко отношение спрямо него. Както посочих по-горе, същият е разпитан на досъдебното производство в присъствието на защитник и пред съдия. Разпитът пред съдия е именно парирането на всякаква възможност разследващия орган или пък заинтересован полицейски служител да упражни психическо, а още по-малко физическо въздействие спрямо разпитваното лице с цел получаването на изгода, от негова гледна точка, при това добита по надлежен процесуален

ред, следователно – годна доказателствена информация. Самото присъствие на съдия при провеждане на разпита е максимална гаранция за прозрачността, обективността и безпристрастността на това процесуално-следствено действие. Да се предположи обратното, в смисъл оказано съдействие от страна на съдебния орган за добиване на показания по непроверен начин или на лъжливи такива, не би означавало друго, освен поставянето на голям въпрос за самите цели и методи на наказателното правосъдие. В тази връзка не подлежат на съмнение нежеланите констатации, изводите и заключението за фактите и обстоятелствата, практически възприети от първоинстанционния съд, включени в предмета на доказване да се преценят по начин, различен от този, по който същия е извършил подбора и анализа им, обслужил логическите му разсъждения, довели до определен правен извод, за да обоснове съдебния си акт, т.е. предубедено, едностранчиво и в пълен разрез с доказателствата по делото.

Не на последно място, следва да се посочи, че в практиката на Върховен съд са формулирани редица принципни правила във връзка с оценката на обясненията на обвиняемия. Като обобщение е прието, че обясненията на обвиняемия имат едновременно и защитна и доказателствена стойност и не позволяват достоверността им да бъде изключена априори, още повече, когато се сочат и други данни в тяхна подкрепа, същите са основно доказателствено средство, поради което съдът не може декларативно да ги отхвърли, без да ги е обсъдил всеобхватно и съпоставил с всички други доказателства по делото.

По отношение показанията на свидетеля Б. Б.: Съобразно чл. 118, ал. 1, т. 3 от НПК, служителите на Министерството на вътрешните работи и други ведомства, изрично посочени в закона, могат да бъдат свидетели при известни, отново посочени в закона изключения. Тези служители никога не е имало пречка да бъдат свидетели, включително и когато са присъствали на оглед, претърсване, изземване и т.н. по силата на общото правило - ако не са участвали в същото наказателно производство в друго процесуално качество - на разследващи органи. В този смисъл е и константната съдебна практика. Полицейските служители, които не са участвали като разследващи органи, могат да установяват като свидетели всички фактически данни, които лично са възприели, включително и тези, които представляват извънпроцесуални изявления на други лица, дори когато същите са придобили процесуално качество. Същото се отнася и до служителя на МВР, който е организирал и провел акцията, при която са били извършени оглед, претърсване и изземване. Той може да бъде свидетел за всички известни му и от значение за фактическото изясняване на делото обстоятелства, включително такива следващи от направени пред него изявления на подсъдимия.

Предвид гореизложеното, намирам че няма пречка показанията на свидетеля Б. да бъде ценени като доказателствено средство, същите по

никакъв начин не са компрометирани, напротив изцяло се допълват и с останалия доказателствен материал.

В мотивите към присъдата, първоинстанционния съд е посочил, че освен обясненията на Б. С., няма други доказателства, които да разкриват взаимоотношенията по това време между свидетеля С. и подсъдимия Д. Напротив, в тази насока са извършените последващи действия по разследването, непосредствено след разпита на Б. С., а именно претърсване на л.а. „Ф. Г.“, управляван от С., като от същите са били иззети и изследвани частици от стелка на автомобила и от кората на дъното на багажника. Същите са били изследвани с тези от покривното пространство и е налице идентичност. Извършен е бил оглед на вратата на вх. *, на бл. *** в к/с "Бр. М", като са установени механичните увреждания, за което самия С. коментира и твърди. Изследван е бил и учебник по криминалистика и намерените банкноти, иззети при извършено претърсване в дома на свидетелката С. Н. в с. А. Проведен е следствен експеримент с участието на Б. С., с цел проверка на достоверността на обясненията му.

Обясненията на Б. С. са били изцяло проверени чрез съответните способности за доказване, предвидени в НПК и съответно е събран достатъчен по обем доказателствен материал, който е ценен в своята съвкупност, изцяло доказва съпричастността на подсъдимия Д. в извършване на престъплението, в което е обвинен. С. се е срещал често с подсъдимия Д., като тези срещи са били само между двамата и няма как да бъдат по друг начин, предвид че става въпрос за поръчителство за убийство, за което се изисква конспиративност на действията. С. и Д. са се срещали в заведение в хотел „П.“ гр. Бургас, обмисляли са прецизно последващите действия, обсъждали са навиците на жертвата. Проследявайки хронологията на събитията се установява изключителната съпричастност на Д. към кражбата на лекия автомобил на С., така и последващите му действия по установяване, намиране и най-вече връщането на първоначално предвиденото оръжие - пистолетът за извършване на планираното убийство, но непредвидени обстоятелства са осуетили това. Налице са гласни доказателствени средства в тази насока, подкрепящи и обясненията на С., а именно показанията на свидетелите Т. С., А. К., Х. Я. И. и Д. В., който са приобщени към доказателствения материал по съответния ред, предвиден в НПК, а именно чл.281.

В последствие, съпричастност на Д. е налице и при доставянето на второто оръжие - малокалибрена пушка с оптика, с която е извършено убийството. Не е установено откъде същата първоначално е придобита, но това не е от съществено значение, тъй като същата е поръчана и доставена и именно тя е средството за извършване на убийството. Не на последно място следва да се обърне внимание и на факта, че Д. се е разплатил на С. за поръчаното убийство, чрез посредничеството на Н. В тази връзка са намерените пари в дома на свидетелката С. Н. и установените пари по

банкови сметки, при положение, че много от свидетелите посочват, че Б. С. не е разполагал с каквито и да е средства. Тук е мястото да се обърне внимание и на участието и на втория подсъдим Т. Н. Не смятам, че той нито е знаел какво има в сака, където е била поставена малокалибрена пушка, както и за какво дава сумата от 10 000 долара на С. При предаването на малокалибрена пушка Н. твърди, че не е знаел какво точно е имало в сака, където е била поставена, но конспиративността, с която е предадена, на тавана на наследствената му къща, поражда доста въпроси: Защо точно там? Защо е в тъмната част на денонощието?

Намирам, че категорично е доказано съучастническата дейност на двамата подсъдими, а именно Д. като подбудител и помагач, а Н. само като помагач в извършване на престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 9 от НК. Освен снабдяването на Б. С. с пистолета, с който не е извършено убийството, в обясненията си той твърди че подсъдимият Д. го уверил да ползва за убийството малокалибрена пушка. Идеята на Д. се обективира и с конкретни действия, а именно посещението на тримата - С., Д. и Н. в наследствената къща на Н., където е била укрита набавената от Д. малокалибрена пушка. Последвало е връщане в гр. Б., след което вече само двамата - Н. и С. се отзовали отново в селото и пренесли до гр. Б. оръжието. Веднага след това С. започнал и същинската част на подготовка за извършване на убийството на С.

Подсъдимият П. Д. е действал изключително предпазливо при уговарянето и подпомагането на С., този извод се извежда от съхраняването на малокалибрена пушка в къщата на Н., даването на пари, отново на Н., за да ги предаде на С. за извършеното убийство. С действията си по съхраняването, пренасянето и предаването на оръжието, заплащането на откупа Н. в значителна степен е улеснил извършването на престъплението, поради което и неговата помагаческа роля е безспорно доказана. Освен това, по поръчение на Д. е предал и обещаната сума пари на С. От тук и генералния извод, че Н. е доверено лице на Д. и е налице съучастие на двамата в извършване на престъплението. За съпричастността на Н. към убийството сочи и фактът, че след убийството С. именно на него се е обадил, т.е. той е бил основната връзка между С. и Д.

Обясненията на С., съпоставени с останалия доказателствен материал по делото показва, че Д. освен поръчител, е взел активно участие в планирането, подготовката и реализиране на замисленото престъпление заедно с Н.

С. не е имал личен мотив, за да убие пострадалия. Мотивът за убийството, посочен от него, изцяло кореспондира със събрания цялостен доказателствен материал. Обясненията на С. по повод мотива за ликвидирането на С. изцяло се подкрепят от гласните доказателства, а именно

показанията на свидетелите М. Г., Т. С., Х., С. и др. Всички те доказват, че между пострадалия и подсъдимия Д. от години е съществувал конфликт на интереси - икономически и лични. По отношение на конфликта между жертвата и Д., намирам че достатъчно подробно и ясно е описано в обвинителния акт и изцяло се солидаризирам с описаното.

Анализът на събраните по делото преки и косвени доказателства сочи, че двамата подсъдими и свидетелят Б. С., са действали с общ престъпен умисъл - да умъртвят пострадалия Д. С., като изпълнителното деяние е осъществено от Б. С., активно подпомаган от двамата подсъдими.

Подсъдимият Д. е улеснил извършването на престъплението с даването на съвети и указания на С. относно начина, времето и мястото на извършване на престъплението и на заличаване на следите от него. Двата подсъдими са предприели активни действия по набавянето на оръжието, оптически мерник и др., послужили за извършване на престъплението, при несъмнено доказан мотив за това. Подбудителската дейност на Д. се изразява в умишлено склоняване и убеждаване на С. да извърши убийството.

Предвид гореизложеното, намирам че обвинението спрямо двамата подсъдими е безспорно доказано, по повод на което, моля на основание чл. 336, ал. 1, т. 2 от НПК да отмените първоинстанционната присъда, като необоснована и незаконосъобразна, и постановите нова, с която да признаете за виновни двамата подсъдими и ги осъдите.

При определяне на санкцията на двамата подсъдими, моля да бъдат отчетени мотивите за извършване на престъпното деяние, начина на осъществяване на същото, условията при които Д. е бил предаден от португалските на българските власти, което се явява гаранция за провеждането на справедлив процес, присъствието на подсъдимите, както и спазването на правилото да не се утежнява положението им, съобразявайки се с действието на забраната „реформацио импеус“. Поддържам изцяло искания размер, от страна на наблюдаващите прокурори пред първата инстанция, а именно 18 години лишаване от свобода и за двамата подсъдими, при първоначален „строг., режим на изтърпяване на наказанието, като съобразно чл. 336, вр. с чл. 309 , ал. 3 от НПК, моля при постановяване на осъдителна присъда по отношение на двамата подсъдими да им бъде наложена и мярка за неотклонение „задържане под стража“.

По отношение на приетите за съвместно разглеждане в настоящия процес граждански искиове, намирам че следва да бъдат уважени по справедливост и съобразно константната съдебна практика на съда.

Моля в този смисъл да се произнесете с Вашия акт.

АДВ. С.: Почитаеми господин председател, почитаеми апелативни

съдии, подсъдимите Д. и Н. са предадени на съд за извършено престъпно деяние, в резултат на което е настъпила смъртта на пострадалия Д. С., баща и съответно съпруг на доверителите ми Й. и Р. С. Категорично не съм съгласна с мотивите на първоинстанционния съд и постановената от него оправдателна присъда. Подробните си съображения съм развила в представеното допълнително изложение към въззивната жалба. Изцяло се солидаризирам с посоченото в протеста на Окръжна прокуратура – Бургас, както и с изложеното в днешно съдебно заседание становище на Апелативна прокуратура – Бургас. Само две-три неща бих искала да маркирам.

На първо място считам, че по отношение на подсъдимия Т. Н., Бургаският окръжен съд е възприел фактическа обстановка, неподкрепена от никакви доказателства, т.е. изцяло е възприел негови показания, което не се подкрепя от доказателствената съвкупност по делото. Неправилно и незаконосъобразно първата инстанция не цени приобщените по делото доказателства, като естествено визирам показанията на свидетеля Б. С. от 04.12.2002 г., дадени пред съдия. Това не е единственото доказателство, посочващо съпричастността на подсъдимите към извършване на деянието. Не са взети предвид показанията на свидетелите Б. Б., на покойния свидетел М. Г., М. С., С. К. и др.

Моля да имате предвид и характера на обвиненията спрямо подсъдимите Д. и Н. Те са обвинени в подбудителство и помагачество, тук тежестта на доказване е малко по-различна. Азбучна истина е, че подбудител е този деец, който психически е въздействал върху лицето - физически извършител на престъплението и което последният преди да му бъде оказвано това въздействие, не е имал намерение да извършва. Така упражненото въздействие е решаващият фактор, активирал физическият извършител да осъществи деянието. В конкретния казус свидетелят Б. С. е нямал никакво лично намерение да отнема живота на пострадалия Д. С., докато върху него не е оказано съответното въздействие от подсъдимия Д. Не намирам за нужно въобще да коментирам последната лансирана версия на свидетеля Б. С., за оказано му такова въздействие от страна на свидетеля М. Г. по прякор „М.“. Много е удобно да натовариш с такава отговорност покойник, а и няма никакви доказателства в тази връзка. Напротив, налице са доказателства, че М. Г. не само, че е нямал основание, но е нямал и никакви причини да отнема живота на човека, който е бил неговата опора. Считам за абсолютно доказани обвиненията за подбудителство спрямо подсъдимия Д.

Обвиненията и срещу двамата подсъдими за участие в престъпното деяние в позицията им на помагачи, намирам за безспорно доказани, че двигател в цялата схема е подсъдимият Д. Той е възложил задачата на подсъдимия С., той го е съветвал, дал му е началните парични средства в размер на 3000 лева, дал му е отначало пистолет, дал му е впоследствие малокалибрена пушка, а впоследствие му е заплатил и част от

договорената цена. Ролята на Т. Н. е била на свързващото звено между възложителя и изпълнителя в тази поръчка.

Почитаеми апелативни съдии, моля да постановите нова присъда, с която да отмените оправдателната присъда на Бургаския окръжен съд и да признаете двамата подсъдими за виновни по повдигнатите им обвинения, като определите наказания съобразно това, което сме поискали пред първата инстанция.

Моля да уважите и предявените от нас граждански иски. Пак подчертавам, преди дванадесет години моите доверители са получили парите, за които има достатъчно доказателства.

АДВ. К.: Уважаеми господин председател, уважаеми апелативни съдии, в качеството ми на повереник на частния обвинител и граждански ищец Й. М., преди всичко аз ще заявя, че поддържам изцяло подадената въззивна жалба с уточнението към нея и допълнителното писмено изложение към въззивната жалба, с които приемам, направил съм опит да обоснова и поддържам и понастоящем твърдението, че първоинстанционната присъда е неправилна и незаконосъобразна.

В тази връзка поддържам искането за постановяване на нова присъда.

Ето защо при постановяването на Вашият съдебен акт, аз Ви моля да отчетете всичко изложено в тези три документа, които съм депозирал и въз основа на които е образувано настоящото въззивно производство.

Поради това, днес в съдебно заседание, аз не ще си позволя да повтарям твърденията, законовите постановки и съдебната практика, с които съм ги обосновал в основното и допълнителното писмено изложение.

Днес пред Вас, аз само ще допълня и то накратко това допълнително изложение, като обаче ще направя опит да обоснова и едно алтернативно искане, каквото досега не съм правил.

Преди всичко и в допълнение на писмено изложеното, ще посоча, че според мен настоящото наказателно производство, и особено съдебното такова, по причини и с оглед структурата и изложението в обвинителния акт на Бургаска окръжна прокуратура като цяло, въз основа на който обвинителен акт бе образувано настоящото наказателно производство, стартирало с образуването на следствено дело № 1148/2002 год., се явява повторение на всичко, което е било проведено и постановено в едно първоинстанционно, две въззивни и две касационни производства. Разликата между тях се свежда, от една страна до личното участие в сегашното производство на подсъдимия П. Д. и неговата защита, в дадените от него обяснения в това, че част от свидетелите са починали, а някои от тях са променили показанията си, поради

което са и осъдени по съответният текст от НК за лъжесвидетелстване.

От правна страна, материалният закон не е претърпял промени. За сметка на това цялото наказателно производство се провежда при действието на нов процесуален закон, най-същественото в който е наличието и редакцията на нормата на чл. 281 НПК.

Поради това, ако се приеме това мое твърдение за основателно, закономерно се поставя въпросът: Как така съответните инстанции, при предходното разглеждане на делото, са приели за доказана фактическа обстановка, която им е дала основание да признаят за виновни и осъдят всички подсъдими, а в настоящото наказателно производство първоинстанционният съд приема явно друга такава, в резултат на което постановява и атакуваната от нас оправдателна присъда и то при положение, че както тогава, при предходното разглеждане на делото и в това производство подсъдимият Б. С. не е поддържал и не поддържа обясненията си, дадени на 04.12.2002 година.

Получава се, според мен така, че изходът от настоящото първоинстанционно производство изглежда не като резултат от промяна на фактите, не от промяна на правото, а от натрупана съдебна практика, включително такава - национална и на ЕСПЧ, значителна част от която обаче, наред с ЕКЗПЧ и неговия чл. 6, са съществували и при предходното разглеждане на делото и би следвало да бъдат прочетени, да са взети предвид тогава от съответните инстанции.

На второ място, както заявих алтернативно мое виждане и евентуално искане към уважаемия съд, в зависимост от това, доколко ще се възприеме за обосновано твърдението ми е това, че аз считам, че в значителна степен, като първопричина за този изход от първоинстанционното наказателно производство изигра обвинителният акт на БОП, въз основа на който то бе образувано.

Имам предвид следното:

Ако сравним и направим анализ на обвинителния акт, въз основа на който е било образувано предходното НОХД № 171/2003 год., по описа на Бургаски окръжен съд и обвинителният акт, въз основа на който е образувано настоящото съдебно производство № 1020/2016 г. на БОС, не може да не стигнем до извода, че разликата между тях се заключава в няколкото нови факта, както посочих, относно участието на подсъдимия П. Д. и възобновяването на производството и срещу двамата подсъдими.

Всичко останало бе буквално повторение. Като че ли това производство ще бъде първо във времето, като че ли присъда № 46/2007 година на Апелативен съд - Бургас, и решение № 663/2007 година на ВКС, не

са съществували и не съществуват в правният мир, като че ли ще трябва да доказваме и дейността на вече изтърпелия наказанието си сега свидетел Б. С. За мен буди недоумение защо в обвинителния акт, а в крайна сметка и в това производство бяха посочени, призовани и разпитвани множество свидетели, чиито показания са неотнормирани към същността на обвинението. Какво ни интересуваха, примерно, показанията на ключаря И. К., какви действия са извършили свидетелите В. Х. и И. К. – двамата охрана на пострадалия, че единия бил тичал с пистолет по улицата или пък охраната на М-тел, която е в близост до мястото на извършеното престъпление. Какво ни интересуваха резултатите от множество експертизи, а и част от следствения експеримент, за това примерно, че са извършени изследвания на ацетоновите натривки от ръцете на значителна част от свидетели и на други лица, нямащи нищо общо с обвинението?

Всичко това, обаче, беше включено в обвинителния акт, което доведе до провеждането на разточителни за производството съдебно-следствени действия за тяхното събиране.

В този смисъл аз твърдя, че обвинителният акт не отговаря на съответните разпоредби от НПК и установената съдебна практика в страната, които не ще си позволя да цитирам, тъй като безспорно са много добре известни и на уважаемия съд и на страните в този процес. Както ще видите от материалите по делото, от протоколите от съдебните заседания, за всички нас беше от интерес да се даде ход на делото в първоинстанционното производство при спазване на всички процесуални изисквания на закона. В тази насока особена активност прояви защитата на подсъдимите, а в конкретни случаи бяха подкрепени и от държавното и частното обвинение. За да се стигне обаче до ситуация, при която, по повод жалби до настоящата инстанция, един незаконен, подчертавам – незаконен въззивен съдебен състав на АС - Бургас, според действащите тогава процесуални норми, буквално разпореди на Бургаския окръжен съд да даде ход на делото, независимо от всички пороци спорни или безспорни, които бяха изложени от страните по делото.

Резултатът от всичко това е ясен. Стигна се до размиване, доразвиване на събраните доказателства, до трудно или невъзможно отсяване на значимото от незначителното, на правно релевантното от ирелевантното.

Ще посоча, че според мен, резултат на това са и мотивите на присъдата. Мотиви, които по структура и съдържание, ще си позволя да посоча, че в немалката ми адвокатска практика ми е трудно да си спомня, в които на 90 страници се преразказва казаното от отделните свидетели, описват се извършени съдебно-следствени действия, включително и се изброяват документите – процесуални или не, намиращи се във всеки един от множеството токове на производството. Аз обаче приемам, че всичко това,

относно мотивите на присъдата е резултат от съдържанието на обвинителния акт, въз основа на който беше образувано съдебното производство. Обвинителен акт, който според мен следваше да даде ясна представа единствено за факти, обстоятелства и доказателства в подкрепа на твърдяната в него за престъпна дейтелност само на двамата настоящи подсъдими. Без на практика да се стига до ревизия на влезли в сила предходни съдебни актове, правомощия за каквато няма нито Бургаска окръжна прокуратура, нито Бургаски окръжен съд.

Ето защо, уважаеми апелативни съдии, аз поставям пред Вас и въпросът, дали на досъдебното производство, във фазата - действия на прокурора след завършване на разследването, не е допуснато съществено процесуално нарушение при изготвянето на обвинителният акт, което ако приемете за основателно, ще наложи прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на органите на държавното обвинение. Може би сега, след натрупания доказателствен материал, анализ на различните доказателства, прокуратурата ще изготви нов обвинителен акт, в който ще се отрази това, което действително ни интересува в това производство.

В това накратко се състои алтернативното ми искане към уважаемия съд, с оглед правомощията му за цялостна проверка на атакувания първоинстанционен съдебен акт, разбира се наред с исканията, изразени в касационните жалби.

Благодаря Ви за вниманието.

АДВ. Л.: Уважаеми апелативни съдии, аз Ви моля да оставите без уважение протеста и жалбата, като ще се опитам да не повтарям нищо, което е написано във възражението. Ще се позова само някъде на доводите в него и може би малко разбъркано ще се получи, тъй като искам конкретно да отговоря на направените днес възражения.

На първо място, поставят се няколко принципни въпроси при разглеждане на това дело. Това е въпросът за значението на предходните съдебни актове, въпросът за обясненията на Б. С. и няколко други проблема, които се поставят. Всъщност в началото искам да кажа, че съм малко изненадана от тезата на прокуратурата, защото в първата инстанция прокуратурата, и казвам това, защото то има отношение по отношение на г-н Д. обвинението, прокуратурата не е поддържала обвинението срещу Н. и за него няма протест. Тоест, тук фактическата обстановка доста се размества и въпросът за действията на Д., които днес се твърдяха, че ползвал като посредник Н. защото му бил давал пари, пушка, вече стои в един различен ъгъл след като прокуратурата днес за първи път поддържа това становище. Така че не е без значение позицията по отношение на Н. във връзка с обвинението на Д. Друг е въпросът, че по отношение на Д. пък никога в

обвинителния акт и в обясненията на С., и никъде не се е твърдяло, че Д. специално му е дал 10 000 долара, за да ги даде той на С. Такива обяснения няма включително и на С. В този смисъл твърденията днес бяха плод и на предположение. Но, във връзка с назначенията на постановените актове до момента, казва се, че като аргумент за уважаване на обясненията на Б. С. и за един вид призив към съда да приеме същата фактическа обстановка, каквато вече е била приемана, че обратният подход би довел до това, че все едно предишните актове не били съществували и че щяло да се постигне различна фактическа обстановка с тази, която вече е приемана от съдилищата и че щяло да се получи в този смисъл едно несъобразяване с тези влезли в сила актове, всъщност влязлата в сила присъда. Аз Ви моля да отчетете, че подобен подход всъщност отрича правото на съда да формира собствено вътрешно убеждение по фактите и прилагането на закона, защото никой съд не е обвързан от вътрешното убеждение на друг съд, когато се произнася по съществото на делото. Всъщност, призивите на държавното и частното обвинение е да се съобразите с присъдите, които са били постановени по отношение на Б. С., означава, че те Ви карат Вие да не разгледате делото по същество, възразяват, че това е направил първоинстанционният съд, като казват, че те е трябвало безкритично и изцяло да възприемат фактическата обстановка такава, каквато е приета от първата инстанция. Такава позиция в правото няма. То обезсмисля съдебния процес, то обезсмисля изобщо разглеждането на делата в една ситуация на възобновяване, в каквато сме сега. То противоречи и на изричната разпоредба на чл. 413 НПК, която казва в коя част актовете са задължителни и те са задължителни само за това – извършено ли е деянието, виновен ли е деецът, извършено ли е виновно. В случая обаче, тази разпоредба касае влезлите в сила актове. Такъв влязъл в сила акт има само по отношение на Б. С. И е прав колегата К., че първоинстанционният съд се е занимавал абсолютно излишно със събиране на доказателства и анализ на факти, които касаят дейността на Б. С. - извършителството. Това няма нищо общо с това дело и този въпрос не може да бъде преразглеждан, понеже по отношение на него има влязла в сила присъда. Но, по отношение на подбудителството и помагачеството от страна на моя подзащитен и по отношение на помагачеството от страна на подсъдимия Н., няма влязъл в сила съдебен акт и съдът е този – първоинстанционният, въззивният, който трябва да вземе напълно пълноценно отношение по анализ на фактите и приложението на правото така, както иска НПК, без да се съобразява с всякакви други актове, защото те по отношение на тези подсъдими не са съществували, те не са влезли в сила, тях ги няма. Обратното изолира изобщо и лишава от смисъл възобновяването, лишава от смисъл Европейската конвенция и НПК, които гарантират правото на лицето да бъде съдено в негово присъствие, с пълноценна дейност на съда и изобщо подменя и игнорира основните принципи на наказателния процес - извън вътрешното убеждение, липсата на предварителна сила в доказателствата и пр. и пр., всички основни принципи. В този смисъл

предишните актове, които са постановени и за които стана дума днес, не могат да имат никакво значение за решаването по същество на въпроса, който стои пред Вас – виновността на двамата подсъдими.

На следващо място, по въпроса за обясненията на Б. С. Тук, във връзка именно с влезлите в сила актове, се поставя въпросът и за обясненията, като се казва, че той бил осъден въз основа на тези обяснения и щяло да се стигне до едно противоречие във фактическата обстановка, евентуално да се стигне до възобновяване. Аз не считам, че тези съображения какво ще стане с друго дело, каквото Вие не разглеждате за Б. С., има значение, като докъдето се стигне до там, но от друга страна Вие наистина не може да преразглеждате въпроса за виновността на Б. С. и не може да преценявате въз основа на какви доказателства друг съд го е признал за виновен. За Вас е обвързващ само диспозитивът, не мотивите, не анализът на доказателствата правени от друг съд. Впрочем, във връзка с това, какво значение има осъждането на един подсъдим за виновността на другите, аз Ви моля да имате предвид и решение на съда в Люксембург. Пробвах да намеря номера на решението, в момента не можах да достигна, но то е от тази година, по преюдициално запитване на Специализирания наказателен съд във връзка с това, какво значение има и нарушава ли презумпцията за невиновност, не говорим дори за обвързваща сила, при споразуменията по признаването на един подсъдим за виновен, че е извършил деянието в съучастие дори с други. Съдът в Люксембург казва, че съответно на практиката на съда в Страсбург, когато другите лица не са участвали в това дело, никакви изводи за виновността не могат да се правят от влязъл в сила съдебен акт по отношение на един. Това е практиката и на Люксембург от тази година, това е практиката и на съда в Страсбург, всичките години в които се произнасят. Специализираният съд прави преюдициално запитване, съдията И. Х., защото в споразумението стои много често въпросът, понеже подсъдимият е осъден за деяние в съучастие с друг. Така че признаването на Б. С. за виновен по никакъв начин не може да обосновава каквито и да е изводи, особено при отменени съдебни актове, защото решението на Люксембург и на Страсбург е за влезли в сила присъди по отношение на другите подсъдими.

Във връзка с обясненията на Б. С.: Основният акцент, който аз като не участвах в първата инстанция, установих при запознаване с материалите по делото, е, че е поставен на това дали те са годно доказателствено средство и дали е допустимо приобщаването им. Аз няма да се спирам на въпроса дали е допустимо приобщаването им или не, съдът е изложил становище, страните също са излагали, но и днес се постави въпросът дали са годно доказателствено средство.

Уважаеми апелативни съдии, не е акцентът дали са годни – да, годни са, защото законът допуска такова доказателствено средство да бъде събирано. Въпросът е дали са достоверни и дали въз основа на тях може да се

приеме, че обвинението е доказано по несъмнен начин. Това е въпросът, а не дали е годно. И всичките доводи, които се изложиха днес, че те са дадени при спазване на закона, че са дадени пред съдия, което било гаранция за не знам какво си, установяват само спазване на процесуалната форма. Спазването на процесуалната форма никога не е достатъчна за да ги признаете за достоверни. Съдът е длъжен да се произнесе по достоверността именно на доказателствени средства, които по презумпция трябва да са събрани при спазване на закона. Ние не разчитаме, че делото ще се реши понеже ще се разчистят разни доказателства, защото са събрани при неспазване на закона. Не – напротив, трябва да се анализират тези, по които законът е спазен, дали въз основа на тях може да се обоснове обвинителната теза. Затова ние твърдим и аз съм се опитала това да обоснова във възражението, че независимо от това дали могат да се присъединят към материалите, те не могат да обосноват обвинението, защото не се подкрепят от никакви други доказателства и поради специфичния характер на обясненията, които са прочетени. Тук искам само да се върна на това, че твърденията, че спазването на закона и още повече разпитът пред съдия, установявали тяхната достоверност и пр. и пр. Това е категорично несъответно на закона, защото законът забранява доказателствата и доказателствените средства да имат предварително установена сила. Т.е. разпит, който е проведен пред съдия, не е по-достоверен от разпит, който не е проведен пред съдия. И двата са достоверни само ако се подкрепят от другите доказателства по делото. В този смисъл - къде е проведен разпитът, как е проведен, махаме възраженията, че не са присъствали двамата обвиняеми в него като нарушение, това може да се приеме и като несъществено, защото те не са били обвиняеми и моят подзащитен го е нямало, но те не се подкрепят от нито едно друго доказателство. И ако се спомена практиката на съда в Страсбург, която допускала такива доказателства да се използват това е абсолютно вярно, но практиката на съда в Страсбург забранява въз основа на доказателства, които са събрани в отсъствие на обвиняемите, само въз основа на тях те да бъдат признати за виновни. И това е значението на отсъствието им, а не някакво нарушение на процесуалните правила, което да ги прави негодни изобщо за включването им в доказателствения материал.

Другото, което е особено съществено и което беше основание за регламента на включването на обяснения на обвиняем, който се разпитва като свидетел по предишния текст на закона, който не допускаше по този без условности начин да се включват, имаше определени критерии. Това е, че обвиняемият когато дава обяснения за разлика от свидетеля, не поема задължение да говори истината. Това е основен въпрос, който изобщо се подминава и от държавното и от частното обвинение, но е обсъден от съда. Не може когато на едно лице се инкорпорират обяснения, които са дадени от него при липса на предупреждение, че е длъжен да говори истината под страх от наказателна отговорност, както са свидетелските показания, обясненията, които са дадени, да се приравняват по стойност на свидетелски показания, на

показания на лице, което говори истината под страх от наказателна отговорност. Така че тази особеност на обясненията на Б. С., приобщени чрез прочитане при разпита му като свидетел, е от особено значение за преценка и на годността им да обосноват обвинението.

На следващо място, прокурорът каза, че чл. 6 бил неприложим в случая, в позоваване, което е направил съдът, тъй като не можело да се иска обвиняемият да участва във всички действия след като го няма в производството. Тук вероятно се прави едно друго тълкуване на текста, защото позоваването на чл.6 всъщност и пред първата инстанция и във възражението е затова, което казах преди малко, че чл. 6 не допуска да бъдеш осъден само въз основа на тези обяснения или доказателствени средства, при събирането на които не си участвал.

Каза се във връзка с обясненията на Б. С., че всъщност той в различни разпити изказвал различни хипотези и за това не трябвало да се вярва на това, което бил казал пред първоинстанционния съд. И тук господа и госпожи съдии, аз казвам следното: Ако прокуратурата твърди, че Б. С. е недостоверен пред първата инстанция защото излага най-различни хипотези в различните си разпити, защо твърди, че обясненията му, в които той уличава двама от подсъдимите, са достоверни? Всякога е било прието в съдебната практика, че когато едно лице дава множество различни изявления по фактите, то очевидно това лице дава едни недостоверни обяснения и за да се кредитират едни или други, трябва да се направи много прецизна съпоставка на доказателствения материал. И аз, прилагайки изискването на закона, считам, че тук законът може да каже и правилно е казал, че на никакви обяснения на Б. С. не може да се даде вяра, защото нито едни от тях не се подкрепят от други доказателства, но липсата на достоверни обяснения на Б. С. не правят обвинителната теза доказана, защото обвинението не е доказателствено средство. Всъщност с подхода, който е приет от обвинението и пред първата инстанция и днес, всъщност се изхожда като че ли от ситуация, в която имаме действаща презумпция за виновност, доказателствена сила на обвинителния акт и ако тя не се опровергава с нещо, то тогава обвинението е доказано и подсъдимите следва да бъдат осъдени.

В случая, разбира се че сме точно в обратната хипотеза. Ние имаме едни обяснения на Б. С., дадени на една дата в очната ставка, като след това при внимателен прочит се вижда, той казва: „...аз поддържам...“, но следващите три изречения показват, че не поддържа това, което е казал и след това започват най-различни обяснения през всичките тези години. Следователно, първите му обяснения са единственото доказателствено средство, което уличава по някакъв начин и двамата подсъдими. И тук се поставя въпросът - подкрепят ли се тези обяснения с нещо? Аз съм направила във възражението подробен анализ. Според мен, не се каза нищо оборващо днес, няма нито едно доказателство. Нещо повече, каза се, че всъщност било

нормално, че срещите били между двамата, между С. и Д. и понеже имало конспиративно договаряне, нямало свидетели. Ами, уважаеми апелативни съдии, няма свидетели, Б. С. го казва веднъж, след това не го казва, Д. го отрича, нищо не го потвърждава. Откъде-накъде тогава искат да признаете, че е доказано, че те са се срещали. Прокуратурата каза, че няма други доказателства. Защо трябва да вярвате на отречените обяснения, които не се подкрепят и може ли на отречени обяснения, които не се подкрепят, да се приеме, че обвинението е доказано по несъмнен начин. Аз считам, че това е доста несъответно на закона и на изискванията за доказване. Не е вярно това, което каза колегата защитник на гражданките ищци и частни обвинители, не може да се сподели, че при помагачеството и подбудителството тежестта била по-особена. Не е по-особена. Тежестта на доказване е абсолютно същата, тя тежи върху прокурора и изисква доказване по несъмнен начин. Може да е сложно, може те да са дискретни, може да са се крили, но всичко това са предположения на обвинението. След като няма доказателства, които да го установяват, значи това не е доказано. След като срещата е била тайна и няма свидетели, и след като единият, който заявява, се е отрекъл от нея, а другият всякога се отрича, значи такава среща няма – няма за делото, за живота може и да има, никой не знае, но нашата работа не е тази.

Днес се каза, че не е вярно, че обясненията на Б. С. не се подкрепяли, тъй като били извършени последващи действия, които подкрепяли обясненията му, а именно оглед на колата, покрива и пр. и пр., каза обвинението. Всички тези последващи действия не подкрепят обясненията на С. за действията на Д. и на Н. Те могат да подкрепят действията за извършителство. Но това, че те са достоверни в частта за извършителството, за това, че това е извършителят ние не спорим и не може да спорим, затова че той е извършител на деянието има влязла в сила присъда, но тези доказателства не установяват по никакъв начин участието на другите двама подсъдими. Изцяло на предположения почива твърдението на прокуратурата. Това е залегнало, не помня дали е в обвинителния акт, аз съм го обсъдила във възражението, че пистолетът бил предоставен първоначално за убийството на пострадалия. Такива факти не са заявявани и от С. Такъв факт няма никъде по делото, никога.

За второто оръжие също няма данни, извън отречените обяснения на С., че тази пушка е предоставената и с тази пушка е извършено убийството. В този смисъл са обсъдени и обясненията на Н., които са дадени за предаване на пакета, за които установяват, че той не знае какво е имало в някаква чанта, която се е разменяла. И това, че си разменят чанта по някое време, месеци преди деянието или месец, по никакъв начин не означава, че това е именно пушката. Това твърдение почива също изцяло и единствено на предположения. Прокурорът каза днес, че Д. се е бил разплатил със С. чрез Н., както казаха, такова твърдение няма и в обвинителния акт, че Д. за това е дал парите и поради тази причина Д. няма обвинение за десетте хиляди

долара. Аз за това Ви моля специално да обърнете внимание, за това защитата е положила усилие във възражението да изясни въпроса какво точно е обвинението, за кои действия и дали за тези действия е обвинението. Защото за десетте хиляди долара има обвинение само Н., който е оправдан, че е дал десет хиляди долара, който е оправдан, че е дал пушката. И за това казах в началото при положение, че той е оправдан, че е дал десет хиляди долара и е дал пушка, къде остава Д. в цялата работа и в схемата на обясненията на С. Напълно правилно е оправдан, защото наистина няма доказателства. Тук вече е въпросът и прокуратурата, която и в първата инстанция, и в протеста е взела такова становище, едно доста двуяко обяснение, да настоява да приемем за достоверни по отношение на Д., но за недостоверни по отношение на Н.

Само две изречения още за мотива. Аз във възражението съм посочила обстойни възражения относно това, доколко един мотив може да докаже извършването на престъпление и е ясно, че не може. Много хора могат да имат мотив, желания или опасения, че някой спрямо тях може да е извършил престъпление, както се твърди от пострадалия, но това не установява извършването на престъплението от фактическа страна от конкретните лица.

Позовала съм се и на конкретно Решение на ВКС от скоро, но се каза, че обясненията на С. за мотива се установявали от други доказателства. Аз Ви моля, уважаеми апелативни съдии, да видите обясненията на С. за мотива. Той каза, че П. Д. не му е казал за такъв мотивът. Т.е. от обясненията на С. мотив няма. И тук отново се поддържа това обвинение за мотива на базата на предположение. Впрочем, същото е и във връзка с твърдението, че нашият подзащитен бил дал три хиляди лева на С.

На първо място твърдението, че са дадени три хиляди лева за разноси, без да е ясно за какви разноси, кога му ги дава и такива обяснения, ги лишава от всякаква конкретност и възможност някой да бъде признат за виновен на базата на това твърдение, но С. не казва, че са му дадени три хиляди лева. Той казва: „Даде ми две-три хиляди лева“. Защо се приема три хиляди лева? Това е само така за яснота за подхода на обвинението и за допълнителни доводи към крайния извод на съда за недостоверност на тези обяснения.

Каза се днес, че моят подзащитен бил улеснил С. при извършването относно начина, времето и мястото. Свидетелят С. в отречените си обяснения изрично заявява, че мястото и времето е избрано лично от него, не е от Д. Това пак илюстрира едно несъобразяване с доказателствата, на които дори и прокуратурата се позовава във връзка с обвинителната теза.

По отношение на показанията на Б. Б. Безспорно е, че няма пречка полицейски служители да дават показания дори да не са участвали в друго процесуално качество. Безспорно е, че техните показания относно

извършваната оперативна дейност не могат да обосноват обвинението. Берспорно е, че показанията на оперативен работник за това, какво пред него е казало лице, което е обвинено за престъпление, като под обвинение както казва съдът в Страсбург не се разбира само формално повдигнато обвинение към момента, но и наличието на данни, че то ще бъде обвинено и във връзка с него отделно се води разследването, за да бъдат доказателствено средство трябва да бъдат събрани по съответния начин. А, такива изявления дадени пред лице, за което обвиняемият знае, че е полицейски служител, в среда, която не е случайна, като в кръчмата например, когато той случайно говори пред непознати лица, по никакъв начин не могат да се приемат за годно свидетелстване за фактите, които би твърдял обвиняемият относно самото деяние и да се приемат за достоверно доказателство.

Във връзка с обясненията на С. също така считам, че се подминава въпросът за естеството им, защото тези обяснения представляват оговор, т.е. изнасяне на данни за участие на друго лице и друго лице в престъплението и е безспорно и в теорията и в практика, че една присъда не може да почива на оговор и е без значение дали едни обяснения, които имат характера на оговор се дават приобщени в същото производство, в което се съди и извършителят. В случая или се приобщават обяснения, които имат характер на оговор в друго производство, в което този извършител вече е свидетел, защото естеството им е такова и те са дадени в този момент. ВКС е категоричен, че те могат да бъдат кредитирани единствено и само ако се подкрепят от други доказателства по делото относно конкретните факти за участието на лицето, което се уличава.

И тук отново искам да кажа едно изречение във връзка с достоверността на обясненията на С., въз основа на които бил осъден. Те може да са достоверни в частите, в които той признава своето участие, но това не води до достоверност в частите им, в които те представляват оговор и не освобождава съда от задължението да го тълкува именно като такъв.

Няколко конкретни детайла във връзка с този учебник по криминалистика, който се твърди, че е бил вид помагачество. Извън съображенията, които съм изложила, Ви моля да имате предвид, че според отречените обяснения на Б. С., а и според описанията на свидетелката Николова той е занесъл един ден учебник по криминалистика, дал и го е и същият бил сложен в библиотеката. Т.е. той не го е чел. Тук имаме така нареченото „неуспешно помагачество“, защото извършителят не се е възползвал от него и това е безспорно. Така че само по себе си това обвинение не може да се поддържа и на това основание. Друг е въпросът, че от нито едно доказателствено средство, което да е извън обяснението на С., не се установява времето по което е бил даден този учебник, а и от обясненията му също не става ясно.

По отношение на оптичския мерник, за който днес пак се спомена, аз се учудих защото в обвинителния акт и днес мисля че се каза, че той му бил предоставил оптически мерник заедно с пистолета. Аз Ви моля да имате предвид обясненията на С., той казва, че оптическият мерник си е бил негов и той си го е ползвал.

По отношение на снимките, за които толкова се твърди, че имали нещо общо с този фотоапарат, те са снимки на път. И тук само ще си позволя да се върна към това, което е написано и няма да повтарям друго, но да се твърди, че тези снимки са били правени защото били достоверни обясненията на С., защото той ги бил направил за да се отчете пред Д. как върши работа, при положение, че след като му връщат колата и за тях е било толкова важно, той не установява, че тези снимки ги няма в апарата, защото пострадалият казва: „Аз смених лентата.“. Това е лента, това не е цифров апарат. Тази лента с тези снимки я няма, но С. не разбира. Как може да се твърди тогава, че е достоверна връзката на този фотоапарат и тези снимки с каквато и да е подготовка на убийство. Всъщност, те са в съответствие с това, което той казва в обясненията си, че: „...съм направил снимките, за да си дойде лентата на мястото“.

Това са всъщност възраженията, които исках да направя допълнително във връзка с днешното изложение на частните обвинители и прокурора.

По отношение на гражданския иск. Гражданският иск не може да бъде уважен, той не е следвало да бъде и приет, защото този иск е изчерпан. Той е предявен при първото разглеждане на делото, той е уважен и е изплатен. Данни за плащане на сумите има. Гражданската претенция за обезвреда е била предявена в размера, в който би съответствала на накърнените неимуществени права на пострадалите. Тази претенция не може да се предявява втори път, да се увеличава или каквото и да се прави, защото целта на гражданската претенция не е да се постига неоснователно обогатяване.

В този смисъл Ви моля да потвърдите постановената присъда.

АДВ. К.: Уважаеми господин председател, уважаеми апелативни съдии, аз искам да кажа, че съм озадачен, първо, от становището, което държавното обвинение взема във връзка с протеста на Бургаска окръжна прокуратура против постановения съдебен акт на Бургаския окръжен съд от 01.06.2020 г. по НОХД № 1020/2016 г.

Първо, да изразя своето становище, че протестът на Бургаска окръжна прокуратура против постановения съдебен акт, е неоснователен. Той не почива на каквито и да е доказателства, които са събрани в хода на съдебното следствие при разглеждане на делото в първоинстанционното

производство. Озадачен съм от становището на представителя на държавното обвинение в днешно съдебно заседание, че се внася нов момент към протеста, това, което при приключване на делото е записано на лист 13 в становището на представителя на държавното обвинение - прокурор И., която казва в заключение след като изрежда своето становище по отношение на фактите и обстоятелствата, приети като доказателства, относно съпричастността на нашия подзащитен П. Д. към извършеното престъпно деяние, тя казва: „...ето защо подсъдимият Н. следва да бъде оправдан.“.

В днешното съдебно заседание чухме едно становище на представителя на държавното обвинение, че това искане на БОП следва да бъде елиминирано, т.е. подсъдимият Н. следва също да носи наказателна отговорност и то наравно с тази, която следва да носи и нашият подзащитен П. Д. В становището, което в днешното съдебно заседание представителят на държавното обвинение сочи като доказателства относно това, че следва да бъде отменен постановеният от първоинстанционния съд съдебен акт, не сочи никакви доказателства. Точно обратно, направи ми впечатление, че се посочват имена на свидетели, които са осъждани в хода на досъдебното производство за лъжесвидетелстване и то по един неоспорим факт, който в днешното съдебно заседание се набляга толкова много относно този автомобил, съпричастността на П. Д. по отношение кражбата на този автомобил, наличните вещи, които са в този автомобил и едва ли не П. Д. е набавил тези средства, с които следва да бъде извършено покушението срещу Д. С. -, „М.“. Защо изобщо се заема такова становище след като този съдебен акт е влязъл в сила. По безспорен начин е доказано, че за всичко свързано с автомобила свидетелят К. е уличен като лъжесвидетел. Съобщават се факти и обстоятелства, които са съвсем абстрактни. Бяха сочени имена на свидетели, без да се сочи – този свидетел е съобщил това, на базата на което защитата да може да атакува веднага, защо това, след като са налице други доказателства, оборващи тази обвинителна теза.

В този смисъл аз считам, че протестът първоначално подаден от БОП и доразвит в днешно съдебно заседание в още по-голям мащаб, е съвсем неоснователен и незаконосъобразен. Защитата по този начин не може да изгради своята защитна теза и да обори защо се сочат едни доказателства, след като те нямат нищо общо с повдигнатото обвинение. Толкова по отношение на държавното обвинение.

По отношение на протеста соча, че същият е неоснователен, незаконосъобразен, не почива изобщо на каквито и да е правила по отношение на неговото изготвяне с определено искане за отмяна на първоинстанционната присъда.

По отношение на жалбите на поверениците в настоящото производство. По същество жалбата на колежката С. не се разминава много

от това, което тя е посочила като искане от първоинстанционния съд в хода на пледоарията при приключване на разглеждане на наказателното производство.

По отношение на жалбата на колегата К., аз се извинявам, но в никакъв случай не бих искал да повтарям всичко това, което е изложено от колежката адв. И. Л., затова ще посоча само факти и обстоятелства, които ми направиха впечатление. Колегата К. сочи как може едно производство, при все че адв. Л. се спря на този въпрос, настоящият състав в никакъв случай, както и първоинстанционният съд, не е обвързан с каквито и да е решения, които са вземани от съответните съдилища и при съответните инстанции, при първоначално разглеждане на наказателното производство във връзка с повдигнатото обвинение по тогава привлечените в качеството им на обвиняеми Т. Г. Н., Б. С. и П. Н. Д. Аз искам да посоча нещо което е неправилно, според мен, тъй като как може всички? Напротив, при внасяне на обвинителния акт ведно с разследването за разглеждане в съда, първоначално първоинстанционният съд е постановил оправдателна присъда по отношение на П. Н. Д. Първо разминаване в становището – „Как може всички съдилища да имат такова виждане във връзка с дейността на Д., а пък видите ли, БОС по НОХД № 1020/2016 г. на същия съд да има друго виждане“. Първоинстанционният съд тогава е оправдал П. Н. Д., след протеста и жалбите въззивният БАС потвърждава оправдателната присъда. С кое да подкрепим това – „Как може другите да имат едно виждане, а този първоинстанционен съд в настоящото производство да има друго виждане“. Напротив, въпреки че това е неотнормено. Това е като една вметка към становището на колегата К. – „Как може другите, а пък този не“.

По отношение на обвинителния акт. Колегата К. подробно се спря на този обвинителен акт. Колежката Л. също се спря на този обвинителен акт. Аз бих искал да допълня следното:

Всяко едно разследване след като приключи, се изготвя обвинителният акт. В едно наказателно производство обвинителният акт има ролята като огледало на процеса. Какво е това огледало обаче, което ни е предоставено ние да се вгледаме в него, в настоящото производство. Правилно адв. Л. посочи, не може да не се сочи едно, а пък да не го искаш в диспозитива. Не може да обвиняваш някого, а пък да не сочиш доказателства в подкрепа на своето обвинение. Това обвинение, което е изложено в обвинителния акт, е разколебано до такава степен, така че аз имам свое виждане за причините, за слабостите които са допуснати в този обвинителен акт наред с всичко, че до известна степен подкрепям прокуратурата, защото тя е работила, уважаеми господин председател, под натиск и то на висша инстанция. Това е писмото, което е доказателство и съм го приложил към делото. Да не говорим пък по какъв начин то попадна в мен. Съвсем случайно тогава наблюдаващите прокурори оказващи надзор върху производството,

вместо да го върнат на онзи, който им го е дал, те го приложили към делото и аз там го видях и от там започнах да си го копирам. И да посоча, че тези наблюдаващи прокурори са работили изключително под натиск и когато е под натиск не може да изготвиш всичко прецизно. А това, че не е прецизно, начинът по събиране на доказателства, начинът по оценка на тези доказателства, начинът - от кого са дадени тези сведения, които са приобщени като доказателства в процеса и в този смисъл аз бих посочил един фрапиращ случай – разпитът на оперативния работник тогава Б. Б. Беше много обстоен този разпит, продължи близо пет часа. По време на разпита беше проведена и очна ставка по реда на чл. 143 от НПК. Какво направи впечатление. Без да бъде представен какъвто и да е документ за участието на Б. в разследването, той взема активно участие по разпита на задържания тогава Б. С. и посреднощете приключва този разпит. Няма нито командировъчно, нито това, че е упълномощен от тогава оказващият надзор прокурор. Последното изречение от разпита беше: „След това, като приключи разпитът, аз извиках Окръжния прокурор.“.

Оперативният работник вика Окръжния прокурор. Можете ли да си представите по какъв начин са събирани в хода на досъдебното производство доказателства, които по-късно вече се поддържат и от обвинението.

По отношение на този оговор, действително колежката Л. се спря подробно на него. Има много неща, които са писани. Действително Б. С. сочи някой неща в момента, когато той е бил в качеството на обвиняем. Това че той днеска е казал нещо, а на следващия ден е изменил своите показания, действително законът не го обвързва в качеството на обвиняем той да казва цялата истина. Вчера така е преценил, днес мисленето му е друго. В този смисъл и оговорът като средство за събиране на доказателства, това е всъщност позицията на един обвиняем по отношение на друг обвиняем. Данни, които той съобщава по отношение на другия обвиняем, би следвало да съвпадат с останалите доказателства по делото. Сами по себе си данните, които не се подкрепят с основната маса доказателства, не могат да служат като доказателства. В този смисъл, показанията на Б. С. тогава като обвиняем по отношение на П. Д., нямат никаква стойност за това, защото те не се подкрепят от нито едно доказателство по делото. Аз в никакъв случай не бих искал да се спирам подробно така, както колежката Л. се спря още от началото по формиране на мотивите за извършване на убийството. В хода на производството какво ли не беше чуто само не и това, какъв е истинският мотив П. Д. да иска да лиши от живот Д. С. Сочеше се едва ли не, че искал да му превземе бизнеса. Какъв бизнес има? В тази посока държавното обвинение не направи нищо по събиране на доказателства - какъв бизнес и какъв е годишният приход на този бизнесмен, за да бъде обсебен от П. Д. П. Д. е в съвсем друга посока. Това няма нищо общо. Така остава едно престъпно деяние без мотиви.

И да Ви кажа, уважаеми господин председател, уважаеми

апелативни съдии, понеже аз участвах изцяло на досъдебното производство от преди осем години, в един момент търсим делото, делото го няма. Оказва се, че делото е изпратено на разследващ орган от Национална следствена служба, вече в пенсия следовател Е. И. Е. И. ми казва: „Аз всичко разбирам на тази Бургаска окръжна прокуратура...“, ще си позволя да го цитирам, защото съм го казвал и другаде, нося си своята отговорност: „...има уж мотив, а пък няма доказателства и обратното, ако приемем, че има уж доказателства, а пък няма мотив.“. Събра делото и го върна обратно на Окръжна прокуратура, след което вече под натиска там – „Представете си ако направите така, че П. Д. да реализира текста на чл. 63, ал. 5 от НПК, да му правите сметката. Ще ви бъде търсена най-строга отговорност в това число и дисциплинарно наказание“. Това е също по съществото на делото, защото адв. К. спомена за недостатъците на обвинителния акт. Нали този обвинителен акт трябваше по него да се ориентираме и по него да работим, по него да събиране доказателства или да събираме такива, които да опровергават другите доказателства. В този смисъл, аз мисля, че не е толкова трудно да се установи защо са допуснати нарушенията на процесуалните правила при изготвянето на обвинителния акт, който да даде възможност на прокуратурата, а в хода на съдебното следствие и на съда, да събира доказателства.

Аз считам, че това, което беше изтъкнато като слабост, че действително незаконен състав на БАС е разпоредил, той не е разпоредил. Там ставаше въпрос за едни мерки за неотклонение и когато се направи един анализ ще се види, че този апелативен състав не се е произнасял по същество на делото затова, защото веднъж се е произнесъл по мерки за неотклонение. Ако беше се произнесъл по същество на делото съгласно промените в НПК да приемем, че е незаконен състав, но проблемът, въпреки че не е имало изменение на наказателно-процесуалните норми, апелативният съд не е навлязъл в тази материя да се произнася по същество и в този смисъл да го считаме за незаконен. Аз считам, че това становище на адвокатите е неправилно. Може би има други неща. Те действително са нарушения на процесуалните правила, но аз считам, че не са съществени.

Считам, че така постановеният съдебен акт от първоинстанционния съд е правилен и законосъобразен. Всички факти и обстоятелства, както някой се опитаха да кажат, че е преразказано делото, няма как да бъде друго яче. То се преразказва и на всеки абзац се прави анализ на това, което съдът е възприел. Защото обратното, ако отхвърлиш едно нещо без да сочиш защо или приемеш нещо пак без да сочиш защо, това са процесуалните нарушения, а тук аз не виждам в мотивите на първоинстанционния съд такива нарушения в този смисъл на процесуалните правила, с оглед на което считам, че е правилен съдебният акт, законосъобразен и почива изцяло на събраните в хода на съдебното следствие доказателства.

И последно накрая. Аз бях учуден и реагирах още в първото съдебно заседание пред първоинстанционния съд, защото защитата тогава положи достатъчно старания във връзка с исканията на пострадалите наново да бъдат включени в качеството им на граждански ищци по реда на чл. 84 от НПК. Установи се, че всички искове, които са свързани с обезщетения, те бяха разхвърляни при различни съдебни изпълнители. Наложих се от всички съдебни изпълнители да се събират документи, че исканията и образуваните изпълнителни дела са приключени, поради погасяване на направените от възискателите искания. Тези документи бяха представени пред съда и продължавам да се учудвам как се твърди, че следва да бъде уважен гражданският иск, който даже в днешното съдебно заседание се претендира. Адв. С. каза: Да, поддържам, въпреки че веднъж ни е изплатено.“. Ами колко пъти да бъде изплатено? И на всичкото отгоре пък са предоставени подробни доказателства в тази посока.

В този смисъл, уважаеми апелативни съдии, считам акта постановен от първоинстанционният съд за правилен, законосъобразен, с оглед на което моля същият да бъде потвърден.

АДВ. Е.: Уважаеми апелативни съдии, тъй като аз съм последен и общо взето колегите казаха всичко, което можеше да бъде казано по делото. Аз ще засегна някой други аспекти. Останах крайно изненадан от позицията на представителя на Апелативна прокуратура – Бургас. В този смисъл ще кажа, че явно има някакъв разнбой. Окръжна прокуратура внесе обвинителен акт срещу подсъдимите Д. и Н. с ясното съзнание, че горе-долу, ако мога така да се изразя, вината на Н. е силно съмнителна в това деяние и недоказана. Имаха в лицето на участващите в процеса прокурори доблестта да не поддържат обвинението и да поискат, което им прави чест, оправдателна присъда. Настоящият колега представител на Апелативна прокуратура, естествено той не е обвързан с мнението на, ако мога така да се изразя, по-ниско поставената прокуратура, доколкото има субординация в тяхната структура близка до военизираната, мога да кажа. В това, което чух тук от колегата, беше: „Аз съм убедена във виновността на Н. и Д.“. Вижте сега и аз съм убеден, че не сме сами в тази вселена, но нямам никакви доказателства за това и това си е мое лично убеждение.

Първоинстанционният съд на повече от 100 страници в мотивите е изложил пункт по пункт защо оправдава и двамата подсъдими. Тук съм напълно съгласен с колегите. И двамата подсъдими са в кюпа. Аз ще говоря само по отношение на моя подзащитен, защото това ми е работата и защитавам него, но как може да се иска осъдителна присъда за престъплението „убийство“ и аз го казах и пред първоинстанционния съд, за 4 години процес да чуя точно три пъти за цялото разглеждане на процеса, говорим за съдебна фаза, името на подзащитния ми. Три пъти беше споменато, погледнах го в протоколите. Т. Н. за толкова разпитани свидетели

се споменава три пъти, като никой не казва от тези свидетели, дори не си им спомням имената, за неговото участие или знание за подготвеното и извършено престъпление и покушение срещу С.

Много ми е интересно как тогава сериозна прокуратура като апелативната да иска осъдителна присъда за три пъти споменаване името на Н. и да иска 18 години „лишаване от свобода“. В крайна сметка не са ден, не са два. Внимателно се запознах с мотивите на съда. Още на девета страница, ако не се лъжа, обсъждайки гласните доказателства първоинстанционният съд казва, че не се събират абсолютно никакви доказателства за субективното участие на Н. в деянието. Т.е. субективно той да е знаел, да е възприемал, че участва в подготовка на покушение, на убийство, след което да е знаел, че е предал пари като възнаграждение за извършено убийство, вече реализирано. И това е самата истина, уважаеми апелативни съдии. Поради тази причина, аз не виждам какво повече мога да искам от настоящия съдебен състав, освен да потвърди първоинстанционната присъда. Съдът правилно е записал в мотивите си моето изявление още в първа инстанция, че аз винаги съм бил на мнение, че Н. изобщо не трябваше да бъде обвиняем по това дело. Той по-скоро можеше да бъде свидетел, но в никакъв случай обвиняем.

Досежно единствените показания, които малко или много сочат на неговото участие в това деяние, това са показанията на Б. С. Аз се солидаризирам и винаги съм твърдял, и тук колегата Л. ми взе репликата защото говори преди мене, но е абсолютно права, че не е важно дали показанията на Б. С. са процесуално издържани и нарушени ли са правата на двамата подсъдими още в хода на досъдебното производство. Въпросът е какво говори Б. С. и този свидетел може ли да бъде изобщо достоверен свидетел.

Този човек си смени 14 пъти показанията, образно казано, всеки път говори различно, сочил е едно, сочил е друго. От тук нататък който и да е съдебен състав, ако аз лично съм съдия, не мога да приема, че този свидетел е достоверен дотолкова, доколкото да формира моето вътрешно убеждение, че това, което казва, е достатъчно доказателство да осъдя даден човек, конкретно в случая на 18 години „лишаване от свобода“. Не говоря всъщност за моя подзащитен, говоря и за подсъдимия Д.

Обвинителният акт, колежката Л. пункт по пункт го обсъди докато пледираше пред Вас, но обвинителният акт така, както е подготвен, така както е записан, е едно много занимателно четиво, но в този акт има само предположения. Доказателства преки за участието на двамата подсъдими за това, за което са обвинени, няма. Има, ако мога така да се изразя, има жертва, има оръжие, има извършител, но оттам нататък мотив за извършване на покушението, доказателства за организация, доказателства за сговора, който е направен за да се извърши това убийство, т.е. преки, говоря за недвусмислени

преки такива – няма. Има само: „те се събрали“, „те си говорили“, „те решили“. Кога, как, защо – да, конспиративно, но това е работата на досъдебните органи в лицето на прокуратура да намерят доказателства - кога са се събрали, как са се събрали, кой е знаел, кой какво казал, кой говори. Когато ги няма, ние не може да осъдим, извинявайте за изрази, априори хора и то за най-тежкото престъпление по НК и то на едно много сериозно наказание „лишаване от свобода“, поради факта, че просто си мислим, че това точно така е станало. Това не е правосъдие, това може да си го говорим ако сме седнали на пейката пред блока и си обсъждаме кой е виновен, кой какво е направил и т.н. Но, при това положение не могат да бъдат осъдени двама души така.

Ето защо, аз считам, че не следва изобщо да се постанови някакъв други акт, освен потвърждаване на присъдата на първоинстанционния съд, защото още изначално в обвинителния акт беше сглобена една история, която започва с обстоятелства и неща, които нямат нищо общо с деянието. Кой търсил кола, кой бил дал пистолет, ама някакъв пистолет, който никой не го е виждал, нито някой го е чул. Някаква история, която е много занимателна, но не е подкрепена с никакви доказателства. Досежно разпита на свидетеля Б., аз бях категоричен още в съдебна зала, че е недопустимо свидетелят Б. да бъде разпитван по това дело, но той и като беше разпитан, съобщи какво му бил казал Б. С. Б. С. може да му каже хиляди неща, това не може да бъде доказателство и да обоснове една безспорност на установеното по делото досежно деянието. Както разбрахме, Б. С. си говори каквото си иска и има право да си говори каквото си иска, защото той е обвиняем, впоследствие подсъдим, впоследствие осъден, а вече впоследствие изтърпял наказанието си и е свободен човек. От тук нататък Б. С. не е ангажиран по никакъв начин да говори истината или да говори неистината и може да си говори каквото си иска, извинявайте за изрази, никой нищо не може да му направи.

Подзащитният ми стана жертва и излежа един доста дълъг срок предварително задържане и изтърпяване на присъда, постановена и обсъждана на доказателства неверни, т.е. получени от лъжесвидетел. Доказано, установено по съответния ред и цяло щастие е, че наистина той получи справедливост и делото беше възобновено наравно с делото на подсъдимия Д. На него на друго основание му възобновиха процеса. Ами ако това не беше станало, какво щеше да бъде?

Тук чух безкрайно позоваване на минали процеси, на минали събрани в друг процес доказателства. Този процес, както каза колежата Л., започна с дело № 1020/2016 г. и приключва сега при Вас и съответно на ВКС. Друг процес няма. Това е процесът и в този процес за тези двамата подсъдими не се събраха абсолютно никакви безспорни доказателства за участие във вменените им деяния.

Поради тази причина, Ви моля да потвърдите първоинстанционния съдебен акт, да отхвърлите така предявения граждански иск и само ще кажа, че и моят подзащитен и подсъдимият Д. заслужават съгласно ЕКПЗЧОС бърз и справедлив процес, а този процес се проточи твърде дълго, поради което би трябвало да получат, ако получат, което аз изключвам като вариант, някакво наказание към минималния размер.

АДВ. Л. /Реплика/: Действително за пълнота на защитата трябва да се вземе становище по искането на прокуратурата и взимам повод именно от казаното от колегата Е.

На първо място, искането да се наложи наказание в размер на 18 години за деяние, което е през 2002 год., изразява явно несъобразяване с практиката на ВКС и на съда в Страсбург, за значението на времето, което се приема като изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, независимо от всичко.

На второ място, не може да бъде уважено искане за задържане под стража на основание чл. 317, вр. чл. 309 НПК, тъй като не са налице хипотезите на чл. 66 НПК и в тази връзка, аз Ви моля да имате предвид ТР № 3/2012 г., макар че то е преди изменението на закона, което казва, че основните принципи за изменение на мярката са въведени в чл. 66 НПК и те тогава се спазват. Всичко друго, независимо от текста на закона, би било едно неоснователно накърняване на права. И аз питам прокурора, на базата на какво иска да бъде задържан човек, който от 2012 г. е в България, няма забрана за напускане на страната, стои тук и участва в делото. Въпросът дали се е укривал е много спорен, но той не може да се повтаря непрекъснато от 2002 г. и до момента, а не може само на хипотезата на чл. 309 НПК, без да са налице никакви доказателства, напротив – опровергаване от опасността от укриване или извършване на престъпление, да се иска тази мярка.

Правя това допълнение не защото смятам, че има основание за постановяване на осъдителна присъда и за обсъждане на въпроса за наказанието, а защото този въпрос се поставя от прокуратурата, защото то е поредният израз на несъобразяване с доказателства и закона и за изчерпателност на защитата, която е длъжна да каже.

И още само последно изречение. Всички твърдения във връзка с тази кола, пистолет и всичко останало, нямат никакво отношение към обвинението, защото обвинение за помагачество чрез тази кола, пистолет, оптически мерник – няма. Така че молбата ми е наистина да разчистим делото от всичко, което прокурорът не е инкриминирал конкретно, да видим значението на обясненията подкрепят ли се от нещо и считам, че на базата на такъв анализ ще се стигне до извода за потвърждаване на оправдателната

присъда.

ЛИЧНА ЗАЩИТА НА ПОДСЪДИМИЯ П. Д.: Присъединявам се към казаното от защитниците ми. Нямам какво да добавя.

Мога само да добавя две неща. Освен мен и Н., в тази зала всички са на работа по служебни причини и ще работят с материалите по делото, но аз и той сме тези, които сме участвали в собствения си частен живот и знаят какво сме правили и какво не. Нямаме нужда от документацията, по която Вие работите, за да знаем какво сме правили и какво не. Аз в частност за себе си нямам никакво отношение. Не случайно и източниците върху които е построено обвинението, не издържат. Те не съществуват като завръзка. Още в 4-5 клас по литература учим как се правят художествени произведения – завръзка, развързка, финал. Завръзка нямаме, защото е трудно и няма как да има, а по този повод и съответно обвинението е жертва на само събраните материали и естествено поради служебните си задължения горе-долу последва линията, която има за задължение да следва. Нямам отношение по това, не съм имал. Няма нито едно доказателство не защото е укрито, променено или някой нещо е казал, а защото просто няма изначално. Има огромно желание да бъде причислен към това. Н. дълго време е повтарял точно и ясно, че също няма отношение. Неговата промяна е с оглед чисто технически грамотно адвокатите му да свалят несправедливата присъда, която имаше. За това се наложи да наведе прокуратурата в тази посока, да му свалят несправедливата присъда. Според мен, брилянтно професионално отношение на неговите адвокати тогава. Това е, което мога да Ви кажа. Няма произход изобщо на всичко това, което четете в момента.

ЛИЧНА ЗАЩИТА НА ПОДСЪДИМИЯ Т. Н.: Аз нямам какво да добавя. Считам, че постановената от първоинстанционния съд присъда е справедлива и законосъобразна и моля да я потвърдите.

СЪДЪТ ПРИКЛЮЧВА съдебните прения.

ДАВА ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИТЕ:

ПОДСЪДИМИЯТ П. Д.: Моля да оставите протеста и жалбите без уважение и да потвърдите първоинстанционната присъда.

ПОДСЪДИМИЯТ Т. Н.: Моля да потвърдите първоинстанционната присъда, която смятам, че е законосъобразна и справедлива.

АДВ. К.: Моля протоколът от съдебното заседание да ми бъде изпратен на e-mail: [***](#).

Председателят на съдебния състав разпореди, съгласно искането на защитника адв. К., протоколът от съдебното заседание да се изпрати на

посочения от него електронен адрес след изготвянето му.

Съдът се оттегля на тайно съвещание.

Съдът след тайно съвещание, счете делото за изяснено и обяви на страните, че ще произнесе решението си в предвидения от закона срок, за което съгласно чл. 340, ал. 2 от НПК, ще се съобщи писмено на страните.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание.

Заседанието приключи в 12.35 часа.

Председател: _____

Секретар: _____